

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **navrhovatelky: A. Č . ,** bytem „X“, zastoupené JUDr. Michaelou Šubrtovou, advokátkou, se sídlem v Praze, ul. Dlouhá 16, PSČ 110 00, proti **odpůrci: M ě s t s k é m u ú ř a d u L o v o s i c e ,** se sídlem v Lovosicích, ul. Školní 470/2, PSČ 410 30, **za účasti osoby zúčastněné na řízení: V. V.,** bytem „X“, v řízení návrhu na zrušení opatření obecné povahy ze dne 21. 12. 2012, č. j. ODSH 160/2011, ve znění opravy ze dne 30. 1. 2013, č. j. ODSH-220/2013,

t a k t o :

- I. Návrh se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatelka se návrhem podaným prostřednictvím pošty dne 15. 1. 2013 u zdejšího soudu domáhala zrušení opatření obecné povahy ze dne 21. 12. 2012, č. j. ODSH 160/2011, ve znění opravy ze dne 30. 1. 2013, č. j. ODSH-220/2013, které bylo vydáno odpůrcem Městským úřadem Lovosice a jímž podle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), bylo schváleno umístění dopravních značek č. IP12 – vyhrazené parkoviště, č. E13 - text, č. V10f – vyhrazené parkoviště pro vozidlo přepravující osobu těžce postiženou nebo osobu těžce pohybově postiženou, a to v Třebenicích, v ul. Lipová před č. p. 418, po dobu platnosti rozhodnutí o povolení zvláštního užívání místní komunikace ul. Lipová, Třebenice, pro zřízení vyhrazeného parkoviště umístěného mimo profil místní komunikace pro osobu

tělesně postiženou, a to V. V.. Současně navrhovatelka požádala, aby soud uložil odpůrci nahradit jí náklady za předmětné soudní řízení.

V návrhu navrhovatelka uvedla, že předmětné opatření obecné povahy je již druhým pokusem odpůrce upravit dopravní značení v Třebenicích, ul. Lipová, když na základě jejího návrhu ohledně stejné věci bylo předchozí opatření obecné povahy odpůrce zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 9 Ao 2/2011 - 64, pro vady řízení, neboť odpůrce neumožnil navrhovatelce se k zamýšlenému dopravnímu značení vyjádřit, ačkoliv ta je dotčenou osobou, jelikož je majitelkou domu, jenž sousedí s domem č. p. 418.

Dále navrhovatelka uvedla, že následně ve správním řízení k zamýšlenému dopravnímu značení se namítavě vyjádřila tak, že plánovaná délka parkovacího stání pro žadatele V. V. je příliš velká, takže parkovací stání má končit až v těsném sousedství s jejím pozemkem, přičemž není žádný důvod, aby dopravní značení zřízené ve prospěch žadatele přesahovalo nezbytnou délku a tím omezovalo sousedy žadatele více, než je nutné. V těchto skutečnostech navrhovatelka mj. spatřovala rozpor s principy dobré správy a tyto výtky nadále přetrvávají. Navrhovatelka trvá na tom, že předmětným opatřením obecné povahy je zkrácena na svých právech tím, že vyhrazené parkoviště začínající v těsném sousedství jejího pozemku znesnadňuje vjezd a výjezd vozidel z jejího pozemku, neboť zaparkovaný automobil může tvořit takovou překážku, která neumožní bezpečný výhled do vozovky. Tento problém by mohl být ke spokojenosti všech zúčastněných vyřešen posunutím vyhrazeného parkoviště o 1 metr délky dále po směru provozu, tj. od pozemku navrhovatelky, což již navrhovala ve správním řízení.

V návaznosti na shora uvedené skutečnosti navrhovatelka namítla, že ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98, který pojednává o tom, že soudní přezkum opatření obecné povahy je prováděn v tzv. pětistupňovém algoritmu, předmětné opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným postupem, dále je v rozporu se zákonem a také není proporcionální.

Ve vztahu ke svému tvrzení, že opatření obecné povahy nebylo vydáno v souladu se zákonem, navrhovatelka zmínila, že opatření obecné povahy je vydáváno podle ust. § 171 a násl. zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přičemž podle ust. § 173 odst. 1 tohoto zákona opatření obecné povahy, které musí obsahovat odůvodnění, správní orgán oznámí veřejnou vyhláškou. Opatření obecné povahy se zveřejní též na úředních deskách obecních úřadů v obcích, jejichž správních obvodech se opatření obecné povahy týká. Do dnešního dne přitom dotyčné opatření obecné povahy nebylo zveřejněno ani na úřední desce Města Lovosice a ani na úřední desce Města Třebenice. Toto formální pochybení dle navrhovatelky však není zásadní a ohledem na zřejmou protiprávnost opatření obecné povahy.

Ve vztahu ke svému tvrzení o tom, že opatření obecné povahy je v rozporu se zákonem pak navrhovatelka zdůraznila, že již ve správním řízení namítala, že odpůrce stanovil začátek vyhrazeného parkoviště tak, že přímo začíná na hranici pozemku před jejím domem, přičemž zároveň opakovaně dokázala, že takto rozsáhlé parkoviště v délce 10,5 metrů je zbytečné a dochází tím ke zcela zbytečnému zásahu do jejích práv. Navrhovatelka je proto přesvědčena, že rozhodnutí odpůrce nese mj. znak libovůle a došlo jím k porušení zásady dobré správy, zásady objektivnosti a služby veřejnosti ve smyslu ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Nadbytečnou délkou úprav komunikace došlo zcela zbytečně do zásahu jejích práv. Tento zásah je nejen zcela nadbytečný, když pro tuto zamýšlenou délku

parkoviště neexistuje žádné rozumné odůvodnění, nýbrž jsou jím také nepřiměřeně zvýhodňovány zájmy jedné osoby nad zájmy osob jiných. Tyto námitky navrhovatelka vznesla již ve správním řízení, ovšem odpůrce je odůvodnil tím, že parkoviště bylo vybudováno v souladu s normami platnými v roce 2008, což není žádný argument vyvracející námitky navrhovatelky, která ostatně nikdy netvrdila, že by parkoviště nebylo vybudováno v souladu s normami ČSN. Naproti tomu odpůrce nikde ve svém odůvodnění netvrdí, že posunutím nebo zkrácením parkoviště o 1 metr by parkoviště již nebylo v souladu s normou ČSN. Odpůrce nepopírá, že parkoviště mohl zkrátit či posunout, jen to prostě bezdůvodně neudělal, třebaže by to bylo bez jakýchkoliv nákladů a vyšel by tím vstříc občanovi, kterému má poskytovat službu. Norma ČSN 73 6110 podle odpůrce údajně říká, že parkující vozidlo je v odůvodněných případech přípustná překážka, avšak dle navrhovatelky dotýčná norma ČSN žádné takové ustanovení neobsahuje. Dále navrhovatelka vyjádřila přesvědčení, že opatření obecné povahy je zmatečné a nepřezkoumatelné a tedy nezákonné, neboť v textu jeho výroku je uvedeno, že bylo rozhodnuto o umístění značek č. IP12 – vyhrazené parkoviště, č. E13 - text, č. V10f – vyhrazené parkoviště pro vozidlo přepravující osobu těžce postiženou nebo osobu těžce pohybově postiženou, a to podle grafické přílohy opatření obecné povahy, avšak v grafické příloze je naznačeno pravděpodobné přesunutí značky č. B29 – zákaz stání, o které textová část výroku nikde nehovoří, přestože o této značce pojednává i jeho odůvodnění. Navíc opatření obecné povahy je neúplné, protože mezi jeho přílohami chybí takřka všechny dokumenty, na které je v textu opatření obecné povahy a odůvodnění odkazováno. Odpůrce vůbec neuvádí seznam všech dokumentů, ze kterých vycházel, součástí opatření obecné povahy nejsou veřejně dohledatelné dokumenty, jako např. vyjádření Policie ČR, odborné stanovisko Ing. V. F. (*pozn. soudu – navrhovatelka nesprávně uvádí křestní jméno V. namísto správného křestního jména J.*), na něž odpůrce odkazuje apod. Navrhovatelka tak nemá žádnou šanci zjistit, proč byly její námitky zamítnuty, neboť z odůvodnění opatření obecné povahy žádný relevantní argument nevyplývá.

A konečně ve vztahu ke svému tvrzení o tom, že opatření obecné povahy není proporcionální, navrhovatelka podotkla, že již ve správním řízení odpůrci namítala, že zásada proporcionality veřejnoprávní regulace spočívá v tom, že každý zásah do výkonu vlastnických práv by měl být zásadně činěn jen v nezbytně nutné míře a nejšetnějším ze způsobů vedoucích ještě k zamýšlenému cíli, a to nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle. To v daném případě splněno nebylo.

Odpůrce spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k návrhu, v němž uvedl, že je příslušným správním úřadem ve věcech provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ust. § 124 odst. 6 silničního zákona s tím, že dle ust. § 77 odst. 1 písm. c) téhož zákona je oprávněn stanovit po písemném vyjádření příslušného orgánu policie místní a přechodnou úpravu provozu na silnicích II. a III. tříd a na místních komunikacích.

Dále odpůrce uvedl, že s ohledem na skutečnost, že předchozí stanovení místní úpravy provozu bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 9 Ao 2/2011 - 64, tak dne 30. 5. 2011 byl vyzván Václav Verner, jakožto někdejší žadatel o stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích v podobě vyhrazeného parkoviště pro osobu tělesně postiženou, k podání žádosti o stanovení dopravních značek č. IP12 – vyhrazené parkoviště, č. E13 - text, č. V10f – vyhrazené parkoviště pro vozidlo přepravující osobu těžce postiženou nebo osobu těžce pohybově postiženou a č. V12c – zákaz zastavení, a to v Třebenicích, v ul. Lipová před č. p. 418, což tentýž den jím bylo učiněno.

Dotyčná žádost pak byla projednána s příslušným policejním orgánem, a to Policií ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Dopravní inspektorát, územní odbor Litoměřice (dále jen Policie ČR – DI Litoměřice“), dále s Městem Třebenice, jakožto vlastníkem dotyčné místní komunikace a dále i s Hasičským záchranným sborem Ústeckého kraje (dále jen „Hasičský záchranný sbor“). Policie ČR – DI Litoměřice přitom ve svém vyjádření navrhla namísto navrhované dopravní značky č. V12c – zákaz zastavení ve vjezdovém klínu vyhrazeného parkoviště umístit z obou stran po celé délce ul. Lipová dopravní značku č. B29 – zákaz stání, když zákaz stání je porušován po celé délce ul. Lipová. Tento návrh byl projednán se žadatelem V. V., který s tímto návrhem souhlasil. Rovněž Město Třebenice souhlasilo s umístěním dopravních značek mimo navrhované dopravní značky č. V12c – zákaz zastavení. Taktéž Hasičský záchranný sbor souhlasil s umístěním dopravních značek. Na základě projednání dotyčné žádosti o stanovení dopravních značek č. IP12 – vyhrazené parkoviště, č. E13 - text, č. V10f – vyhrazené parkoviště pro vozidlo přepravující osobu těžce postiženou nebo osobu těžce pohybově postiženou a č. V12c – zákaz zastavení, a to na vybudovaném parkovacím zálivu mimo profil místní komunikace, což učinilo Město Třebenice za účelem vyhrazeného parkoviště pro osobu V. V., byl vypracován návrh na opatření obecné povahy (*pozn. soudu - návrh byl redukován o dopravní značku č. V12c – zákaz zastavení*). Oznámení o návrhu opatření obecné povahy bylo vyvěšeno na úředních deskách Města Lovosice a Města Třebenice. K tomuto návrhu byly přijaty námitky navrhovatelky, ke kterým byl o odborné stanovisko požádán autorizovaný inženýr pro dopravní stavby, jenž ve svém stanovisku uvedl, že umístění parkovacího zálivu nebrání rozhledu. Odpůrce má za to, že pokud parkovací záliv již nevyhovuje současným normám, není důvodem pro jeho posunutí, jelikož neovlivňuje bezpečnost nebo plynulost provozu, jak vyplývá ze souhlasu Policie ČR – DI Litoměřice. Odpůrce rovněž nesouhlasí s tvrzením navrhovatelky, že nemůže parkovat před svým pozemkem z důvodu vytvoření nového parkovacího místa, neboť toto parkovací místo je umístěno až za hranicí pozemku navrhovatelky. K možnosti posunutí parkoviště odpůrce zmínil, že vypracování projektu parkoviště zadávalo Město Třebenice autorizovanému projektantovi a bylo jím odsouhlaseno v takovém stavu, v jakém je nyní vybudováno. Navíc posunutím parkoviště by muselo dojít k přesunutí veřejného osvětlení, které se nachází u výjezdového klínu, což by přineslo další finanční náklady. Jelikož odpůrce po prostudování odborného stanoviska nespatriil zákonné důvody k posunutí parkovacího zálivu o 1 metr dle požadavků navrhovatelky, tak její námitky zamítl a opatření obecné povahy v původní navrhované podobě vydal. Odpůrce trvá na tom, že toto opatření bylo vyvěšeno na úředních deskách Města Třebenice v době od 2. 1. 2013 do 15. 2. 2013 a Města Lovosice od 27. 12. 2012 do 14. 1. 2013 a také bylo doručeno dne 28. 12. 2012 žadateli V. V. a navrhovatelce, přičemž účinnosti nabylo dne 11. 1. 2013.

Závěrem odpůrce dodal, že umístění svislých dopravních značek č. B29 - zákaz stání na dotyčné místní komunikaci je pouze zdůrazněním obecné úpravy provozu. Nelze proto tvrdit, že před dopravní značkou č. B29 – zákaz stání na obousměrné místní komunikaci o celkové šíři cca 5 metrů se může s vozidlem stát.

V předmětném soudním řízení prohlásil V. V., že uplatňuje práva osoby zúčastněné na řízení. Ve svých písemných podáních ze dne 26. 3. 2013 a ze dne 31. 3. 2013 k věci uvedl, že mu svědčí nárok na parkovací místo u jeho domu v Třebenicích, ul. Lipová č. p. 418, neboť je držitelem průkazu ZTP/P. Dále vyjádřil důrazný nesouhlas s tím, že by jeho parkoviště popř. automobil bránily v přístupu hasičů či v přístupu navrhovatelky k jejímu pozemku, což bylo prokázáno šetřením pracovníka odpůrce. Vedle toho vyslovil přesvědčení, že pokud by rodinní příslušníci navrhovatelky, kteří vlastní 5 osobních vozidel a 1 nákladní, nezabírali celé

prostranství před navrhovatelčiným pozemkem, byl by tím zajištěn přístup na její pozemek. Dále uvedl, že jeho parkoviště je menší než 5,5 metrů bez vjezdového a výjezdového klínu a je umístěno mimo vozovku před vstupem na jeho pozemek. Proto trvá na tom, že ostatní parkující vozidla na vozovce mají bezpečný a volný výhled, což je zajištěno i při vyjíždění na místní komunikaci, a také jsou zajištěny podmínky pro plynulé vedení a průjezdu dopravy. Projekt parkoviště byl vypracován autorizovaným technikem a byl odsouhlasen příslušnými orgány Policie ČR. Závěrem zmínil, že mnohokrát navrhovatelku žádal, aby pomocí odborníka prokázala, kde a jak je omezována v přístupu na její pozemek, na který se navíc pro stavební úpravy nedá vjet a když vedle toho navrhovatelka nevlastní ani řidičské oprávnění ani automobil. Opětovně proto žádá, aby navrhovatelka předložila znalecký posudek dokládající, kde a jak je omezována v přístupu na svůj pozemek.

O návrhu soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť právní zástupkyně navrhovatelky a odpůrce po řádném poučení, že mohou vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Soud se nejprve při posuzování návrhu zabýval splněním podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že je věcně a místě příslušný, dále že navrhovatelka byla aktivně legitimována k podání předmětného návrhu ve smyslu ust. § 101a odst. 1 s.ř.s., přičemž tak učinila v zákonné lhůtě stanovené v ust. § 101b odst. 1 s.ř.s. Dále soud uvádí, že rozsah soudního přezkumu opatření obecné povahy v daném případě byl dán ustanoveními § 101b odst. 2 a § 101d odst. 1 s.ř.s., z nichž vyplývá, že soud přezkoumává opatření obecné povahy pouze v rozsahu, který navrhovatel uplatnil v návrhu nebo ve lhůtě uvedené v ustanovení § 101b odst. 1 s.ř.s. Povinností navrhovatele je proto tvrdit, že opatření obecné povahy nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec návrhových bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného opatření obecné povahy, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného opatření obecné povahy podle ust. § 101b odst. 4 ve spojení s ust. § 76 s.ř.s., které v daném případě soud neshledal.

S ohledem na shora uvedené proto soudu nic nebránilo, aby přistoupil k posouzení jednotlivých navrhovatelčiných námitek. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a také zevrubném prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že předmětný návrh není napravo důvodný.

Nejprve se soud zabýval tvrzením navrhovatelky, že opatření obecné povahy nebylo vydáno v souladu se zákonem, neboť dle jejího přesvědčení nebylo zveřejněno ani na úřední desce Města Lovosice a ani na úřední desce Města Třebenice. Toto tvrzení přitom soud vyhodnotil jako zjevně neopodstatněné. Z obsahu správního spisu totiž bez jakýchkoliv pochybností vyplývá, že předmětné opatření obecné povahy nejenže bylo dne 28. 12. 2012 odpůrcem řádně doručeno mj. žadateli V. V. a navrhovatelce, nýbrž zároveň bylo i vyvěšeno v podobě svých stejnopisů na úřední desce Města Třebenice v době od 2. 1. 2013 do 15. 2. 2013 a na úřední desce Města Lovosice od 27. 12. 2012 do 14. 1. 2013, jak prokazatelně vyplývá z doložek o vyvěšení, které vyhotovily městské úřady obou měst a které jsou obsaženy v záhlaví obou příslušných stejnopisů opatření obecné povahy, jež byly vyvěšovány. Navrhovatelkou tvrzené procesní pochybení tedy nemá oporu v soudem zjištěném skutkovém stavu.

Rovněž tak nedůvodnými soud shledal námitky navrhovatelky, že opatření obecné povahy je zmatečné a nepřezkoumatelné a tedy nezákonné, neboť v textu jeho výroku je uvedeno, že bylo rozhodnuto o umístění značek č. IP12 – vyhrazené parkoviště, č. E13 - text, č. V10f – vyhrazené parkoviště pro vozidlo přepravující osobu těžce postiženou nebo osobu těžce pohybově postiženou, a to podle grafické přílohy opatření obecné povahy, avšak v grafické příloze je naznačeno pravděpodobné přesunutí značky č. B29 – zákaz stání, o které textová část výroku nikde nehovoří, přestože o této značce pojednává i jeho odůvodnění. K námitkám v tomto směru soud uvádí, že přesunutí značky č. B29 – zákaz stání v dané lokalitě, tj. v Třebenicích, v ul. Lipová před č. p. 418, bylo samostatně řešeno v samostatném správním aktu, a to ve stanovení ze dne 5. 10. 2011, č. j. ODSH 1125/2011, které vzešlo ze samostatného řízení. Tato skutečnost přitom byla odpůrcem výslovně avizována v oznámení o návrhu předmětného opatření obecné povahy, které odpůrce vyhotovil dne 20. 9. 2011 pod č. j. ODSH 160/2011 a řádně uveřejnil v podobě veřejné vyhlášky po dobu 15 dnů na úředních deskách Města Lovosice a Města Třebenice a také jej zveřejnil způsobem umožňujícím dálkový přístup. Všechny tyto skutečnosti jsou náležitě zachyceny ve správním spise, který odpůrce vedl v rámci své rozhodovací činnosti o opatření obecné povahy a který byl posléze předložen i soudu. Navrhovatelce tak nic nebránilo, když prostřednictvím veřejné vyhlášky byla odpůrcem náležitě zpravena o podaném návrhu na vydání opatření obecné povahy, aby požádala odpůrce o nahlédnutí do tohoto správního spisu v průběhu správního řízení, aby si prověřila skutkový stav věci. Za daného skutkového stavu věci, tj. kdy přesunutí dopravní značky č. B29 – zákaz stání bylo samostatně řešeno v samostatném správním aktu ze dne 5. 10. 2011, tak odpůrce legitimně toto přesunutí dopravní značky č. B29 – zákaz stání ve výroku napadeného opatření obecné povahy již opětovně neřešil a toto přesunutí zmiňoval správně pouze v odůvodnění opatření obecné povahy a také jej zaznamenal v jeho grafické příloze, neboť s ohledem na podstatu věci odpůrce musel brát v potaz při své rozhodovací činnosti již stanovené přesunutí dopravní značky č. B29 – zákaz stání na daném místě. Právě popsáný postup odpůrce tak nezpůsobuje zmatečnost, nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného opatření obecné povahy, jak namítala navrhovatelka.

Dále soud nepřisvědčil ani námitce navrhovatelky, že napadené opatření obecné povahy je neúplné, protože mezi jeho přílohami chybí takřka všechny dokumenty, na které je v textu opatření obecné povahy a odůvodnění odkazováno, s tím, že odpůrce vůbec neuvádí seznam všech dokumentů, ze kterých vycházel, a součástí opatření obecné povahy nejsou veřejně dohledatelné dokumenty, na něž odpůrce odkazuje. K tomu soud uvádí, že vlastní písemné vyhotovení opatření obecné povahy soud vyhodnotil jako úplné, mající veškeré zákonem požadované náležitosti v dostatečném rozsahu, včetně nároků na jeho odůvodnění. Navrhovatelka neopodstatněně namítá, že neměla žádnou šanci zjistit, proč byly její námitky zamítnuty. V odůvodnění opatření obecné povahy je obsažen ucelený komplex relevantních argumentů, které vedly odpůrce k vydání tohoto správního aktu, jejichž věcné posouzení v reflexi navrhovatelčiných námitek soud učiní níže. Požadavek navrhovatelky, aby předmětné opatření obecné povahy ve svých přílohách obsahovalo všechny dokumenty, na které je v jeho textu a odůvodnění odkazováno a dále aby opatření obecné povahy obsahovalo seznam všech dokumentů, ze kterých odpůrce vycházel, nemá jakoukoliv oporu ve stávající právní úpravě. Soud je toho názoru, že plně postačuje, pokud tyto skutečnosti jsou rozhodujícím správním orgánem náležitě zachyceny v průběžně vedeném správním spise ve smyslu ust. § 17 správního řádu, což v daném případě odpůrce učinil. Soud opětovně uvádí, že navrhovatelce nic nebránilo v tom, aby nahlédla do příslušného správního spisu a zevrubně se seznámila se všemi dokumenty, na které bylo odpůrcem v textu opatření obecné povahy a

odůvodnění odkazováno. Nedílnou součástí správního spisu tvoří mj. i vyjádření Policie ČR – DI Litoměřice a také odborné stanovisko Ing. J. F.. V případě veřejně dohledatelných dokumentů pak námitky navrhovatelky v tomto směru ztrácejí o to více opodstatnění, právě pro jejich veřejnou dohledatelnost, neboť navrhovatelka se s jejich obsahem mohla seznámit sama bez nutné součinnosti ze strany odpůrce v podobě nahlížení do správního spisu.

K věcnému posouzení podstaty věci, když navrhovatelka rovněž namítala, že opatření obecné povahy je v rozporu se zákonem, soud uvádí, že ani námitky k věcné podstatě soud neshledal jakkoliv důvodnými.

Ke skutkovým okolnostem případu soud uvádí, že ve správním řízení a posléze i v řízení před soudem nebylo nikým zpochybněno, a to včetně navrhovatelky, že předmětné opatření obecné povahy v podobě stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích v Třebenicích, v ul. Lipová před č. p. 418 – zřízení parkoviště pro osobu tělesně postiženou, a to mimo profil místní komunikace (dále jen „parkovací záliv“), je činěno pro potřeby žadatele o jeho vydání V. V., který byl v dané době držitelem průkazu ZTP, tj. průkazu přiznávajícím mimořádné výhody II. stupně osobám zvláště těžce postiženým. Dále soud na základě vlastního vyhotovení opatření obecné povahy a obsahu správního spisu vycházel ze skutečnosti, že navrhovatelka a V. V. jsou mezujícími sousedy v Třebenicích, v ul. Lipová, a že předmětným opatřením zřízené parkovací stání je vymezeno dopravním značením mimo profil místní komunikace, jehož začátek je situován do těsného sousedství pozemku, jež se nachází před nemovitostí navrhovatelky, dále střed parkovacího stání je situován před domovní branku nemovitosti V. V. a konec dopravního značení je umístěn tak, aby vlastní parkovací stání dosahovalo délky 10,5 metrů ve směru provozu na dotyčné místní komunikaci, která v dané lokalitě dosahuje šíře 5 metrů a na níž je povolen obousměrný provoz. V této souvislosti soud poznamenává, že vlastní stavební část parkovacího zálivu již byla na daném místě zbudována Městem Třebenice pro potřeby V. V. na základě projektu zpracovaného K. Š. v roce 2008 podle tehdy platných norem ČSN s vjezdovým klínem o délce 2,5 metrů, obdélníkovou částí pro parkování o délce 5,5 metrů a šířce menší než 2,9 metrů a výjezdovým klínem o délce 2,5 metrů z betonové zámkové dlažby ohraničené betonovými obrubníky, a umístění rozporovaného dopravního značení parkovacího zálivu formou předmětného opatření obecné povahy, navazuje na jeho již zbudovanou stavební část.

Na základě výše uvedených skutečností je zřejmé, že navrhovatelkou rozporovaný vyhrazený parkovací záliv je v celé své délce a šíři umístěn až za hranicí pozemku navrhovatelky, a proto případné námitky navrhovatelky, že z důvodu vytvoření nového parkovacího místa nemůže parkovat před svým pozemkem, nemají oporu ve skutkovém stavu. V této souvislosti navíc nelze nezmínit, že v dané lokalitě místní komunikace s obousměrným provozem dosahuje šířky jen 5 metrů, a proto je zde ve smyslu ust. § 25 odst. 3 silničního zákona, a tedy obecné úpravy silničního provozu dané silničním zákonem, po obou stranách parkování vozidel (tj. stání vozidel) zakázáno. Tuto skutečnost zmínil v odůvodnění napadeného opatření rovněž i odpůrce.

Navrhovatelka taktéž nedůvodně namítá, že vyhrazený parkovací záliv jí nepřipustně znesnadňuje vjezd a výjezd vozidel z jejího pozemku, neboť na něm zaparkovaný automobil údajně může tvořit takovou překážku, která neumožní bezpečný výhled do vozovky. K námitkám v tomto směru je třeba poznamenat, že před vydáním předmětného opatření obecné povahy na základě navrhovatelčiných námitek vznesených v průběhu správního řízení odpůrce požádal vedle stanovisek od Města Třebenice, jakožto vlastníka dotyčné místní komunikace, Policie ČR – DI Litoměřice a Hasičského záchranného sboru, kteří mu poskytli

souhlasná stanoviska, i o vypracování odborného stanoviska k umístění vyhrazeného parkovacího zálivu Ing. J. F., autorizovaného inženýra pro dopravní stavby. Autorizovaný inženýr přitom ve svém stanovisku ze dne 6. 9. 2012, které odpůrce ve správním řízení zaevidoval pod č. MULOP001HT1P001HT1, výslovně mj. uvedl, že parkovací záliv svým umístěním neodporuje ust. § 11 vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, které v odst. 1 stanovuje, aby vzájemná připojení pozemních komunikací se zřizovala tak, aby svým umístěním a provedením vyhovovala bezpečnosti silničního provozu, zajišťovala potřebnou dopravní výkonnost, potřebný rozhled, podmínky pro plynulé vedení a průjezd dopravních proudů a řádné odvodnění, s tím, že nejmenší vzdálenosti nově budovaných křižovatek na komunikacích, umístění a uspořádání křižovatek obsahuje závazná norma ČSN 73 6102 a bližší podrobnosti jsou uvedeny v doporučených normách ČSN 73 6101 a ČSN 73 6110. Dále dotyčný autorizovaný inženýr ve výše citovaném odborném stanovisku ze dne 6. 9. 2012 mj. konstatoval, že obecně je parkující vozidlo překážkou v rozhledu pro připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci, ovšem dle normy ČSN 73 6110, je parkující vozidlo přípustné jako překážka v odůvodněných případech, přičemž dle něj je odůvodněným důvodem vyhrazení stání pro osoby se sníženou schopností orientace a pohybu co nejbližší ke vstupu do budovy. Z těchto skutečností obsažených v dotyčném odborném stanovisku ze dne 6. 9. 2012 následně odpůrce vycházel při rozhodování o napadeném opatření obecné povahy, kdy se zároveň vypořádával s námitkami navrhovatelky v tomto směru, jak vyplývá z jeho odůvodnění. Pokud proto na základě tohoto odborného stanoviska ze dne 6. 9. 2012 odpůrce v napadeném opatření obecné povahy uzavřel, že vyhrazeným parkovacím zálivem nedochází k nepřipustnému znesnadnění vjezdu a výjezdu na/z pozemku navrhovatelky, když je zajištěn bezpečný výhled do vozovky, nevykazuje tento dílčí závěr znaky nezákonnosti, svévole apod. S tímto dílčím závěrem odpůrce, který byl náležitě podložen odborným stanoviskem, se přitom plně ztotožnil i soud. Tento dílčí závěr je dle názoru soudu umocněn navíc skutečností, že díky již zbudované stavební části parkovacího zálivu s vjezdovým a výjezdovým klínem a situováním zamýšleného dopravního značení, tak vozidlo v parkovacím zálivu může být odstaveno nikoliv přímo u hrany pozemku, který se nachází před pozemkem navrhovatelky, nýbrž s odstupem 2,5 metrů po směru provozu. Tento dílčí závěr dle názoru soudu umocňuje i skutečnost, že s ohledem na obousměrnost provozu v daném úseku místní komunikace je v popředí nutnost mít zaručen bezpečný výhled při výjezdu z pozemku navrhovatelky především zleva a nikoliv zprava, kde je situován parkovací záliv, který se nachází mimo profil místní komunikace, a když do pravého jízdního pruhu při případném odbočování vlevo se lze zařadit až po přejetí levého jízdního pruhu. A v případě vjezdu na pozemek žalobkyně z dotyčné místní komunikace, tj. při odbočení vlevo před parkovacím zálivem, pak případně odstavené vozidlo na tomto parkovacím zálivu naprosto nijak neovlivňuje rozhledy odbočujícího vozidla, když tento parkovací záliv je situován až za místo, kde se uskutečňuje odbočovací manévry.

Dále soud uvádí, že opatření obecné povahy nevykazuje znaky svévole a porušení principu dobré správy, pokud jím bylo stanoveno, že parkovací záliv bude dosahovat délky 10,5 metrů. I tuto skutečnost odpůrce v rámci své rozhodovací činnosti pečlivě zvažoval, jak vyplývá z odůvodnění opatření obecné povahy a z obsahu předloženého správního spisu. Při vyhodnocení vlastní délky parkovacího zálivu odpůrce vycházel rovněž z odborného stanoviska ze dne 6. 9. 2012, které bylo citováno výše a v němž Ing. J. F. výslovně uvedl, že pokud má být navržený parkovací záliv vyhrazen pro osoby se sníženou schopností orientace a pohybu, tak již zbudovaná stávající stavební část tohoto parkovacího zálivu, na něž navazuje

rozporované dopravní značení, je dle současných norem ČSN příliš krátká, je bez potřebných bočních odstupů pro manipulaci osoby se sníženou schopností orientace pohybu s tím, že délka stání by měla být navržena bez nájezdových klínů, se správnou šířkou a mělo by být rozhodnuto o typu zajíždění. Z právě předestřené odborného stanoviska z hlediska délky parkovacího zálivu, proti němuž brojí navrhovatelka, tak zjevně vyplývá, že odpůrcem stanovený parkovací záliv byl stanoven v minimalistických rozměrech včetně jeho délky, a proto délka parkovacího stání pro žadatele V. V. v rozměru 10,5 metrů není přespříliš velká, nadbytečná a nepřesahuje potřebnou nezbytnou délku, když je tomu naopak. Z tohoto důvodu odpůrce ve správním řízení současně legitimně dospěl i k závěru, že parkovací záliv nemůže být zkrácen, jak se domáhala navrhovatelka.

Soud rovněž neshledal, že by odpůrce pochybil, pokud při rozhodování o předmětném opatření obecné povahy odmítl vyhovět i požadavku navrhovatelky na posunutí celého parkovacího zálivu o 1 metr po směru provozu. Tuto skutečnost odpůrce v napadeném opatření odůvodnil tím, že jeho posunutím by již nebylo zabezpečeno, aby vozidlo na tomto parkovacím zálivu bylo odstaveno co nejbližší ke vstupní brance nemovitosti č. p. 418 žadatele V. V., u něhož je žádoucí, aby tomu tak bylo, když ten je osobou se sníženou schopností orientace a pohybu a když ten ve správním řízení navržené situování parkovacího zálivu před vstupem do domovní branky výslovně označil jako neoptimálnější s ohledem na svůj a manželčin špatný zdravotní stav. Tuto úvahu učiněnou odpůrcem soud vyhodnotil jako rozumnou správní úvahu, která nevykazuje znaky libovůle, porušení principu dobré správy apod., jak dovozovala navrhovatelka. S ohledem na skutkové okolnosti případu je dle názoru soudu zjevné, že posunutí parkovacího zálivu o 1 metr by nebylo ke spokojenosti všech, jak tvrdí navrhovatelka, nýbrž by vedlo toliko ke spokojenosti navrhovatelky, když žadatel V. V. s tímto posunutím vyjádřil pochopitelný nesouhlas a odpůrce jako doprovodný argument, proč odmítnut vyhovět požadavku navrhovatelky na posunutí celého parkovacího zálivu o jeden metr po směru provozu, v odůvodnění napadeného opatření obecné povahy zmínil i to, že již zbudovaná stavební část parkovacího zálivu svým umístěním nijak nepřekáží, neodporuje podmínkám provozu na pozemních komunikacích, a navíc navrhovatelka se nemůže domáhat tohoto posunutí z důvodu, aby se svými vozidly mohla řádně parkovat před svojí nemovitostí, když zde je parkování znemožněno v důsledku šířky komunikace. K tomu odpůrce ještě dodal, že v případě pouhého zastavení vozidel v dané lokalitě navrhovatelce nic nebrání v tom, aby vozidla byla zastavena o 1 metr blíže směrem od parkovacího zálivu před vjezdem k její nemovitosti č. p. 449. I s touto doprovodnou argumentací odpůrce se soud plně ztotožnil, neboť je opřena o racionální základ mající oporu i ve stávající právní úpravě.

V návaznosti na výše uvedené skutečnosti soud uvádí, že navrhovatelka naprosto nedůvodně namítala, že odpůrce v opatření obecné povahy nepopíral, že parkoviště mohl zkrátit či posunout, avšak to jen prostě bezdůvodně neudělal, třebaže by to bylo bez jakýchkoliv nákladů a vyšel by tím vstříc občanovi, kterému má poskytovat službu. Toto tvrzení je nepodložené a nemá skutkovou oporu.

Na shora vylíčené závěry soudu pak pro svoji podstatu navazuje i závěr soudu o tom, že navrhovatelka zastává mylné přesvědčení, že opatření obecné povahy není proporcionální. Soud neshledal, že by odpůrcem zvolené stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích v podobě umístění dopravních značek č. IP12 – vyhrazené parkoviště, č. E13 - text, č. V10f – vyhrazené parkoviště pro vozidlo přepravující osobu těžce postiženou nebo osobu těžce pohybově postiženou, za účelem zřízení vyhrazeného parkovacího zálivu umístěného mimo profil místní komunikace pro potřebu žadatele V. V., který je osobou těžce

tělesně postiženou, kdy parkovací záliv se nachází na pozemcích výlučně před nemovitostí tohoto žadatele a kdy parkovací záliv je navržen v minimalistických rozměrech, porušovalo zásadu proporcionality veřejnoprávní regulace.

Soud shrnuje, že předmětné opatření obecné povahy naprosto nijak nezasahuje do výkonu vlastnických práv navrhovatelky popř. jiných sousedů, koresponduje s principem dobré správy a zásadám objektivnosti, legality a služby veřejnosti ve smyslu ust. § 2 odst. 4 správního řádu, je nediskriminační s absencí projevu libovůle ze strany odpůrce vůči navrhovateli, dále bylo stanoveno jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším způsobem, aby bylo ještě způsobilé zajistit realizaci zamýšleného záměru.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že návrh z hlediska uplatněných námitek není důvodný, a proto jej ve výroku ad I. rozsudku podle § 101d odst. 2 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť navrhovatelka neměla ve věci úspěch a odpůrce náhradu nákladů řízení nepožadoval a navíc mu ani žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 27. května 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v. r.

předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Renata Rilke